

Vznik „události“ jako „ne-akt“

Aby nějaká událost mohla vzniknout, tj. zahájit uskutečňování svého (ke konci události směřujícího) průběhu, tedy začít svůj průběh integrovat v jednotu (celek), musí vykonat akt, který ještě není (nemůže být) jejím vlastním aktem. To vlastně nedává dost smysl, neboť to znamená, že si tento proto-akt sebe-vzniku musí nechat jakoby darovat a že si jej nejprve musí jakoby přivlastnit. Toto přivlastnění však nemůže být chápáno jako její vlastní akt, nýbrž musí být naopak jako její vlastní (tedy přivlastněné) „uznáno“, „započteno“ (což se ovšem může „ukázat“, tj. projevit až v jejím dalším průběhu). To nás ovšem vede k docela zvláštní myšlence, neboť je zřejmé, že totéž musí platit pro každou událost a tedy pro „všechny“ události (pokud vůbec má smysl mluvit o „všech“ událostech (ve smyslu „světa“, ať už jako celu nebo jako hromady): totiž k jakési obměně pojetí „pokračujícího tvoření“ (creatio perpetua).

(Praha, u Martiny, 180620-5.)